

180 at drage Omsorg for det Forbodemdes Sikkerhed indtil Gældens Forsaldstid, og indtil da at holde det rede til Kreditors eventuelle Fyldestgørelse, disponerer over det Forbodemme imod at deponere Gældsbeløbet. Skipperen vil paa den anden Side vistnok kun i de sjældneste Tilfælde kunne være særdig inden 8 Dage efter Ankomsten, i Regelen vil han vistnok have Brug for disse 8 Dage til Losning, Afvikling af alle de Forhold, som den tilendebragte Rejse har ført med sig, Afslutning af ny Fragtkontrakt, Levering, Modtagelse og Stubning af ny Ladning eller Indtagelse af Ballast m. v. Naar Skipperen er i Besiddelse af de til Bodmerigældens Indfrielse fornødne Midler, vil der næppe være nogen praktisk Vanstuelighed ved at benytte Tiden til at bringe alt dette i Orden, om end Gældsbeløbet først kan betales eller deponeres ved Udløbet af de 8 Dage. Vanstueligheder kunde snarere opstaa, naar Bodmerigælden helt eller delvis hviiler paa Ladningen og Ladningssejeren udebliver, saa at han ikke af denne i god Tid kan faa det paa Ladningen faldende Skyldbeløb. Skipperen er imidlertid i hvert Fald efter Udløbet af Overliggedagene ifølge §§ 137 og 156—157 berettiget ikke blot til at løse og oplægge Godset, men fremdeles til at lade følge saa meget deraf, som udfordres til at dække de derpaa hvilende Forpligtelser, jfr. § 155, derunder ogsaa Bodmerigæld. Paa denne Maade vil han altsaa kunne staa de Penge til Beje, som Ladningen skal tilvare af Bodmerigælden og frigøre sig for denne. Der synes derfor ikke her at være Trang til en Bestemmelse som den, der indeholdes i det ældre danske Sølovudkast, hvorefter det, naar Bodmeriet alene gælder Ladningen, skulde staa Skipperen frit for at affeje, naar han har opløst Ladningen paa et sikkert og forsvarligt Sted. En saadan Bestemmelse turde derhos være mindre rigtig, dels forsaavidt den kunde synes at give Skipperen ganske Almindelighed Ret til at oplægge forbodmet Ladning for at komme til at affeje, uden Hensyn til om Overliggedagene ere forløbne, dels og navnlig fordi Skipperen ikke ved en Oplægning af Godset for Gældens Forsaldstid bør kunne frigøre sig for den ham efter § 180 paahvilende Forpligtelse til at drage Omsorg for det Forbodemdes Bevaring, og uden efter § 157 at sørge for Dækning af Godset paahvilende Gæld.

§ 185 indeholder forskellige Bestemmelser, der sigte til at sikre Bodmerikreditor Fyldestgørelse af det Forbodemme og det paa en saa hurtig og lidet besværlig Maade, som muligt. I Paragraffens 1ste Stykke gives

der ham saaledes Ret til at gøre Arrest i de forbodmede Genstande straks, naar Skibet er ankommet til det Sted, hvor Gælden skal betales, altsaa forinden Forsaldstiden er kommen. Særligt for forbodmet Ladnings Vedkommende, er denne Bestemmelse, der isørgt stemmer med svensk Sølov af 1864 § 135 og tysk Sølovs Art. 692, jfr. norsk Søfartslov § 100, af stor Betydning med Hensyn til, at Søpareret i Ladning ifølge § 277 bortfalder, naar Godset er udeleveret til Befragter eller Ladningsmodtager. At Paragraffen erklærer en særlig Forsøgelse af en i Bodmeripant gjort Arrest til Stadfæstelse unødvendig, har sin naturlige Begrundelse deri, at Retsforfølgning til Gældens Betaling maa forudsættes at finde Sted ganske kort Tid derefter, imod en Forhaling af Retsforfølgning skaffes derhos fuld Sikkerhed ved den tilføjede Bestemmelse, at Arresten i ethvert Fald bortfalder 8 Dage efter Forsaldstiden. Paragraffens 2de Stykke gør det overhovedet unødvendigt at søge Namsdom eller at anlægge egentligt Søgmaal for at opnaa Fyldestgørelse af Bodmeriforbringene, idet der gives Kreditor Ret til, naar forsalden Bodmerigæld ikke betales efter Paakrav, at gøre Udlæg i det Forbodemme og til derefter at lade det følge ved offentlig Auktion. Et Forbillede for denne Ret kan vel siges at have i Løven om Udpantning m. m. af 29de Marts 1873 § 15, men det ses let, at § 185 i flere Henseender gaar videre end den nævnte Lovbestemmelse. Bortset fra, at der i § 185 ikke er Tale om tingløste Pantebrevs i fast Ejendom m. m., er der den Forstel, at Udlæg efter Bodmeribrev foreslaas at skulle kunne ske straks, naar det ikke indføres ved Paakrav efter Forsaldstiden, medens efter A. 1873 § 15 Udlæg først kan gøres 14 Dage efter denne, ligesom der ikke efter § 185 er Tale om, at Skyldneren skal have Meddelelse om Udlægsforretningen med 3 Dages Varjel. Disse Forskelligheder finde imidlertid fuld Forklaring i de her tilstedeværende Forhold, der dels medføre, at Vedkommende maa være fuldkommen paa det rene med, at Sagen nu skal afgøres, dels gøre det i høj Grad ønskeligt, at Afgørelsen sker saa hurtigt som muligt. Betænkeligheden herved vilde i alt Fald formentlig kun kunne have sig af Hensyn til Tredjemands, idet den Garanti, som det sidste Punktum i Paragraffen indeholder imod et uberettiget Udlæg, og derpaa følgende Salg af de forbodmede Genstande, nemlig Bestemmelsen om, at Retten, naar der gøres Indsigelse imod Bodmeribrevets Gyldighed eller Fordringens Gyldighed eller der af anden Mand fremsættes Paastand om bedre Ret, kan betinge Forret-